

de nye Forsvarslove. Jeg vil gerne paa den Foranledning, der nu er givet, meddele nogle Tal, for at man kan se, hvor vidt Overgangen til de nye Hærlove i saa Henseende er naaet. Jeg gør opmærksom paa, at af Officerer skulde vi ifølge Hærloven af 1909 have 761, efter Hærloven af 1922 462; der skal altsaa nedlægges 299 Officersstillinger. Der vil den 1. November 1923 være nedlagt 177, der er givet et Varsel til 53, saa at der kun staa tilbage at nedlægge 69. Det er Officerskorpset, dette gælder. Dernæst kommer i samme Gruppe saadanne Korps som Forplejningskorpset, Læge-, Dyr læge- og Auditørkorpserne og Hærens tekniske Korps. Der skulde der efter Hærloven af 1909 være 130 Stillinger, efter Hærloven af 1922 gik Tallet ned til 82, der skal altsaa nedlægges 48. Der vil den 1. November være nedlagt 14 og givet Varsel om 2, tilbage er altsaa 32. Af Officianter eller Underofficerer skulde vi efter Hærloven af 1909 have 1 815, efter Hærloven af 1922 719; der skulde altsaa nedlægges 1 096 Stillinger; der vil være pr. 1. November nedlagt 793 Stillinger og givet Varsel med Hensyn til 55, saaledes at der kun resterer 248. De samlede Tal er følgende: efter Hærloven af 1909 skulde der i alt af de Befalingsmandsgrupper, jeg har nævnt, være 2 706 Stillinger, efter Hærloven af 1922 1 263, der skal altsaa nedlægges i alt 1 443 Stillinger. Der vil den 1. November være nedlagt 984 og givet Varsel med Hensyn til 110. Naar vi naar nogle faa Maaneder frem i Tiden, er der altsaa kun 349 tilbage.

Jeg gør opmærksom paa, at jeg en Gang sidste Vinter nævnte, at der for Hærens Vedkommende var Tale om en Reduktion af 900 Befalingsmandsstillinger. Man har maaske blandt de Tal, jeg nævnte, lagt Mærke til Tallet 1 443. Forskellen er her tilsyneladende meget stor, men det har sin Aarsag i, at da jeg nævnte Tallet 900, var der en hel Del, der frivilligt var gaaet, altsaa uden Ventepenge og Pension. Naar man bortser herfra, vil vi ved en Sammenligning af Forholdene efter Hærloven af 1909 og Hærloven af 1922 komme til følgende Reduktion: 1 443 Befalingsmandsstillinger af 2 700. Jeg er glad ved, at det ærede Medlem har givet mig Lejlighed til at nævne disse Tal, det forekommer mig, de er en udmærket Illustration til de Udtalelser, det ærede Medlem her fremsatte om Forsvarslovene af 1922, at de ingenting betød. Jeg tror, at disse Tal taler.

Handelsministeren (*Jørgen Christensen*): I sin Tale forleden nævnte det

ærede Medlem Hr. Borghjerg, at han var ked af, at jeg havde udvist det klare Indtryk, Statsministeren havde givet af, at der paahvilede den tidligere Ledelse i Landmandsbanken en ubetinget Erstatningspligt. Jeg mener ikke, mine Udtalelser kan opfattes paa den Maade, jeg har i hvert Fald ikke ment dem saaledes. Jeg har derimod givet Udtryk for den Opfattelse, at man var bedst tjent med at faa Sagen afsluttet hurtigst muligt, fordi der har været talt tilstrækkeligt om Landmandsbanken, og det ikke er til Gavn for den, at der eventuelt skulde føres Proces i lange Tider. Jeg har derfor givet Udtryk for den Opfattelse, at det var i alles Interesse, at man fik en hurtig Afgørelse af dette Spørgsmaal, jeg har ingenlunde givet Udtryk for den Opfattelse, at Erstatningspligten var tvivlsom.

Samtidig nævnte det ærede Medlem, at der var to Embedsmænd, der, endskønt de var dømt ved Højesteret, endnu oppebar Understøttelse, og nævnte det i Forbindelse med andre Former for Understøttelse. Jeg fik det Indtryk, at det ærede Medlem mente det ganske uberettiget, at disse Embedsmænd fremdeles oppebar en saadan Understøttelse. Jeg vil gerne oplyse, at det drejer sig om to Direktører, den ene har været i Selskabets Tjeneste i 50 Aar, nemlig Direktør Harhoff, og den anden har været der i 45 Aar. Den første er 80 Aar gammel, den anden 64 Aar gammel. De har altsaa været i Bankens Tjeneste i en meget lang Periode og i lang Tid udført et overmaade dygtigt og godt Arbejde i den — hvordan man end vil se paa deres Arbejde i de senere Aar, det skal jeg ikke udtale mig om. Det er Skik og Brug, at saadanne Embedsmænd opnaar Pension i Landmandsbanken. Der er ikke noget Pensionsreglement, saa det afgøres i de enkelte konkrete Tilfælde. Jeg føler mig overbevist om, at en Embedsmand i Statens Tjeneste under lignende Forhold ikke vilde miste sin Pension, saa det vilde dog vistnok være noget haardt, om man i dette Tilfælde straks vilde afskære vedkommende Embedsmænd fra at oppebære deres Pensioner.

Imidlertid vil der nu blive rejst Erstatningsansvar ogsaa mod disse to Mænd, og saa vil jo Spørgsmaalet blive taget op, og dette vil ske meget hurtigt. Hvordan Resultatet bliver, kan jeg ikke paa dette Tidspunkt sige. Jeg vil udtale som min Opfattelse, at jeg vilde have fundet det naturligt, om saadanne Spørgsmaal som de, der er fremdraget her, var blevet rejst gennem Rigsdagens Landmandsbankudvalg. Vi har jo et saadant Udvalg, hvori der er